

[Anders Andersen]

Der er en række praktiske ting, der forhindrer, at man har ensartede regnskabsår. Der er forskellige forhold inden for forskellige områder af vores samfund, som gør det berettiget, at man har afslutning af regnskabsår på forskellige tidspunkter. Der er hensynet til hele revisionen. Hvordan skulle man overhovedet overkomme at få revideret samtlige regnskaber her i landet, hvis afslutningstidspunktet for alle skulle være det samme? Der er en række praktiske ting, der skal tages hensyn til.

Men i forbindelse med aktieselskaber, holdingselskaber, datterselskaber osv. er det netop, at man forlanger, at regnskabsafslutningen skal være sammenfaldende, så man derved undgår disse muligheder for at flytte fra det ene selskab til det andet. Jeg ved ikke, om det er det, hr. Wilhjelm og hr. Waldorff har tænkt på. Det, man drager frem, er i og for sig først og fremmest forholdene ved starten af et aktieselskab, og der kan gå urimelig lang tid, før det bliver beskattet, skal vi sige af det første halve år, hvis man vælger de udgangspunkter og tidspunkter, som ligger i forslaget her.

Men det er også en tilsnigelse, for der er jo i forvejen visse terminer i vor lovgivning om aktieselskabsbeskatning. Der kan højst blive tale om et halvt års udsættelse, og ingen ved, om det halve år i sig selv ville have betinget overskud. Det kunne jo lige så godt være, når det var starten af et aktieselskab, at det ville indebære et underskud, altså det modsatte af det, man går ud fra som givet ved de tanker, man rejser i forbindelse med dette forslag.

Må jeg sige om spørgsmålet om renteudgifter, at hvis jeg hørte rigtigt, så forstod jeg, at hr. Camre og måske også ministeren var positiv over for, at disse ting skulle være sammenfaldende; ja men hvad er det så, man vil til at indføre i vores nuværende system? At man eventuelt skal tage udgifter til udgift, før de foreligger, at man eventuelt skal tage indtægter til indtægt, før de foreligger? Gælder det så kun renteudgifter? Kunne det føres videre til mange andre ting? Tror man, at det letter kontrollen? Tror man, at det gør vort system enklere? Tror man i det hele taget, at man derved opnår noget positivt? Jeg stiller det bare op, fordi det er så enkelt at gå op at sige, at det er vi egentlig tilhængere af, uden ligesom at gøre sig nogle

overvejelser over, hvad det er, der ligger bagved.

Det er også bemærkelsesværdigt, at disse forslag eller tilsvarende forslag jo allerede blev fremsat første gang i folketingssamlingen 1970-71. Det skulle dog være mærkeligt, om man ikke i denne årrække har overvejet situationen, dels hos skiftende finansministre – og nu er det altså skatte- og afgiftsministeren – dels i folketingets skatte- og afgiftsudvalg. Men sandheden er jo den ganske enkle, at hvis man griber ind på disse områder, kan man nemt lave regler og vilkår, som gør det uhyre vanskeligt for erhvervslivet at arbejde og disponere. Selv om man havde den bedste vilje til at være imødekommende på disse områder, så er der altså i allerhøjeste grad grund til at pege på nogle af de ting, som jeg her har ført frem.

Jeg har lagt mærke til, at ministeren tidligere, og også her i dag, har givet udtryk for sin interesse for at undersøge pensionsdannelsen, oprettelse af private pensionsfunds. Det er muligt, at der er noget, der skal ses på, det tør jeg ikke sige, men jeg advarer imod den tankegang, at man bevæger sig ud i at ville forhindre mulighederne for, at virksomheder eller ejere af virksomheder kan danne private fonds, der sikrer kapitalen for fremtiden for disse virksomheder, hvor disse fondsdannelser måske nok unddrages en beskatning, men i mange tilfælde bruges til investeringer i produktudvikling, til investering i udvikling af virksomheden i det hele taget. Hvis det er den vej, man vil, kan man nemt komme til at skade udviklingen af nye produkter, komme til skade beskæftigelsesvilkårene og komme til at skade investeringslysten inden for erhvervslivet.

Vi må nu vente og se, hvad udvalget når frem til, men jeg vil gerne på forhånd have sagt, at man skal passe på, at man ikke i alle tilfælde falder for en billig agitation om at skære ned over for den store offentlighed. Den har ikke mulighed for at vurdere disse tings rækkevidde, det positive, der ligger i det, men hæfter sig måske ofte ved lette argumentationer, hvor man ligesom finder ud af, at her er der skabt en sikring, der virker urimelig i forhold til de personer. Man glemmer ofte, at de jo i virkeligheden har givet afkald på at kunne disponere over fondskapitalen og dermed på forhånd ligesom har